

PUSKÁS DÁNIEL

Az ecsetben maradt színek

Félek, hogy csak akkor tudom elmondani,
mi vagy nekem,
ha számodra már semmit sem jelentek.
Mindent a körvonala láttat.

*

Izzó vörös a hajad,
éppen hajnalodik.
Olyanok vagyunk, mint az ecsetek,
melyekben még mindig ott vannak
az előző festésekből maradt színek.

*

Zihálva ébredtem,
mint Gilgames, ki most hozta fel
a tenger mélyéről az élet fűvét.

Mosolyogva rángattad gecis farkam.
Miért éreztem úgy, mintha vallattál volna.
Miért éreztem azt, hogy nem az én faszom verted.
Hogy mondjam el, hogy semmi közöm sincs magamhoz,
hogy nem hozzám tartoznak a karjaim,

hanem csak az ingem ujjához varrva lógnak.
Nyelvem helyén üres konzervdobozok zörögnek,
beszédem pedig csak zörej,
mint amikor kukák ütődnek a szemeteskocsi oldalához.

Hogy mondjam el úgy,
hogy ne hidd azt, hogy nem szeretlek.
Hogy várhatom el, hogy nem azt mondom, ami van,
csak körülírom, mégis megértsd.
Hogy lehet attól rettegni, ami jó és otthonos.

*

A természeti népek félnek kimondani a veszélyes dolgok nevét.
A magyarban például nem maradt meg a *farkast* jelölő szó,
csak annyi, hogy egy állat, aminek farka van,
a *medvét* pedig olyan veszélyesnek tartották,
hogy még a táplálkozási szokásaira is csak szláv szóval mertek utalni.

Amikor sok idő után először találkoztunk Pesten,
búcsúzáskor csak annyit mertem mondani:
*Te iubesc.*¹

*

Ugye nem gyarmatosítás a szeretet.
Ugye nem hidegháború a szerelem.

*

Miért írják le sokszor vadászatként a szerelmet:
becserkészni a másikat,

¹ Szeretlek (román).

majd elvenni tőle valamit,
amit nem adna saját akaratából,
vagy erre csak az élete árán lenne képes.

*

Tetszhet-e érdek nélkül az, mi birtokolható.

*

Amikor leszoptál, jól esett a nyirkos meleg,
a gyengédség,
hogy most bánthatnál, de mégse bántasz.
Mikor kivetted a szádból,
megéreztem, hogy milyen hideg és magányos ez a világ.

*

Milyen rossz volt szeretkezni,
mikor már egyikünk sem volt ott.
Egymás tekintetében bolyongtunk, mint egy szellemvárosban.
Még az élvezetre sem gyűltünk össze,
mint az ősemberek a tábortűz köré,
hogy elűzzük magunktól messze
az elmúlt szerelmek fantomfájdalmait.

Le nem bomló hulladékok.
Csak vonaglunk szerelmünk váltóáramában.

Miért hinnéd el, hogy szeretlek,
ha folyton magamról beszélek.

*

Miután elmentél,
a parfümöd illata még itt maradt a párnahuzatomban.
Azt hittem, ez te vagy.
Aztán a hajad illatát éreztem, vagy csak a samponét.
Végül a saját verejtékem szagát.

*

Felteszem a tűzhelyre a kotyogót.
Unalmamban fel-alá járkálok a konyhában.
Hallgatom, ad-e valami hangot,
felnyitom néha a fedelét, hogy jön-e már,
amikor elkezd csorogni a kávé,
tán így vártad te is, hogy elélvezzek végre.

*

Csak hajnalodna,
csak csörögne már az óra,
vérezne ki végre ez az örökké tartó,
áthatolhatatlan szürkület.

*

Kék szemed a tenger,
a kólós, füstös Balkán,
a szászok Segesvára,
Ovidius Constantája,
a messzi Jeruzsálem, Izrael.

Szemedbe néztem:
azt akartam látni, hogy nem háborús övezet az otthonunk,
hogy nem aknamező az ágyunk.
Egy élhetőbb világot akartam látni,

és azt hazudtam magamnak,
hogy nem látom, de van.

Szemöldököd híd,
melyről a Neretvába vetem magam.

*

Borzasztó volt végignézni, ahogy pakoltál.
Borzalmas volt látni a távolodó buszt.
Akkor még nem tudtam, hogy utoljára látlak.

Mint a bombák, potyogtak könnyeid.
Felszántották szikes szívemet.

*

Nem boldog androgün voltunk,
nem is kétfejű fenevad.

Azt hittem, meztelenek vagyunk és egyenlők.
Vér ízét éreztem a számban,
nem a csiklód, hanem egy szuronyt nyalogattam,
és puskád csövébe néztem.
Egyenlők voltunk,
mint két terrorista, aki fegyvert tart egymás fejéhez.